

DONADARIA
NIEUWSBRIEF 16

DE KRACHT
van
Surinaamse
VROUWEN

INLEIDING

WAAR ZIJN DIE SURINAAMSE ROTTERDAMMERS?

Door deze vraag te stellen, valt het al op dat de doelgroep Rotterdamers met een Surinaamse achtergrond bijna is opgegaan in het Rotterdamse. Je hoort of ziet heel weinig van deze groep. Geen nieuws is wat mij betreft goed nieuws. Maar is dit wel zo. Zijn er onder de van origine Surinaamse Rotterdamers geen problemen? Hebben zij als doelgroep geen specifieke aandacht nodig en wie bepaalt eigenlijk dat de Surinaamse Rotterdammer is veranderd in een echte Rotterdammer met een vage link naar Suriname?

Ik zou het niet weten. Ik vind wel dat de groep Surinaamse Rotterdamers die het net als andere Rotterdamers heel moeilijk hebben om zich staande te houden in deze samenleving heel veel tekort wordt gedaan. Waar andere aandachtsgroepen makkelijk aan de deur kunnen kloppen voor specifieke aandacht van beleidsmakers, zie je dat het specifieke van de Surinaamse groep geen of heel weinig aandacht krijgt van de politiek.

Onze ouderen die na lang en hard werken in Suriname en in Nederland kiezen voor een dagopvang met elkaar worden verwezen naar algemene voorzieningen in de wijken terwijl onderzoeken hebben uitgewezen dat juist op oudere leeftijd iedere groep terugvalt op het vertrouwde, het eigene van de jeugdijaren.

Juist voor deze groep Surinaamse ouderen is het van belang om samen Surinaams te kunnen praten, samen te kunnen koken en eten, samen herinneringen oproepen over het verleden in

Suriname, kortom samen oud te worden en actief te blijven in deze samenleving.

Onze jongeren weten amper nog de weg te vinden in de cultuur van de ouderen. Met name de Afro-Surinaamse jongeren gaan helemaal op in de dominante Nederlandse cultuur. Dit op zich is geen probleem, maar je merkt wel op dat er steeds meer jongeren de vraag stellen aan de eerste generatie Surinamers: waarom hebben jullie ons niet meer verteld over onze culturele erfgoed en achtergrond? De Surinaamse vrouw doet het heel goed in onze samenleving. Haar rol is van groot belang in het Surinaams gezin. Zij is het die dan ook het voortouw moet nemen om hierin verandering te brengen. Met ondersteuning van de Surinaamse man zal dat zeer zeker lukken.

Dona Daria tracht in ieder geval vanuit haar maatschappelijke verantwoordelijkheid ook een bijdrage te leveren aan het bewustwordingsproces onder de Surinamers in Rotterdam over hun positie, rol en toekomst in deze samenleving. Dit door het organiseren van trainingen, informatie-avonden en themadagen voor alle groepen en dus ook voor de Surinaamse groep in Rotterdam.

Doe dus mee, praat mee, help mee organiseren door je aan te melden als deelnemer en/of vrijwilliger van één van de activiteiten van Dona Daria.

Drs. E. Lorette Anders
Penningmeester Dona Daria

BLIJF JE DROOM ACHTER NA GAAN!

Mijn naam is Angela van Hetten en ben 43 jaar. Ik heb drie kinderen en twee kleinkinderen. Ik ben directrice van diverse kinderdagverblijven. Ik heb kinderdagverblijven op verschillende locaties. Ik heb er ook één in Rotterdam, wat tevens ook mijn eerste kinderdagverblijf was die ik opgericht heb. Mijn kinderdagverblijf is toegankelijk voor kinderen van de leeftijd van nul jaar tot het einde van basisschoolperiode.

Ik heb een management opleiding gedaan. Vanaf mijn twintigste heb ik dansles gegeven aan kinderen. Dit heb ik twaalf jaar gedaan en vond het ook heel leuk om te doen. Vanuit hier kwam de droom om iets voor kinderen op te richten. Wat uiteindelijk een kinderdagverblijf werd. Ik heb het altijd leuk gevonden om met kinderen te werken. En een kinderdagverblijf is niet allen oppassen, het is echt vooral opvoeden! Dit maakt het ook heel belangrijk bij het selecteren van kinderleidsters. Hier wordt ook veel tijd in gestoken, om zo de beste kinderleidsters in dienst te nemen. En dit is ook heel belangrijk voor de ouders, want als zij de kinderleidsters niets vinden is dit natuurlijk ook slecht voor het kinderdagverblijf.

Ik heb er voor gekozen om meerdere kinderdagverblijven te hebben, omdat ik het heerlijk vind om de hele dag door bezig te zijn. En als directrice ben ik ook verantwoordelijk voor alles, zoals de financiën, het personeel, enz.

Het probleem wat ik soms tegenkom is een vergunning krijgen voor de nieuwe locaties, want de regels van nu zijn ook veel strenger dan tien jaar geleden. Dit komt ook doordat er tegenwoordig veel meer mensen zijn die ook een kinderdag-

verblijf willen openen. Waardoor de gemeente nu op alles let en het steeds moeilijker maakt, door dit een beetje af te remmen. Want de gemeente vindt dat er al genoeg kinderdagverblijven zijn.

Ik ben zelf tien jaar geleden begonnen met het oprichten van een kinderdagverblijf. Je moet veel regels na leven om een kinderdagverblijf te openen, vooral voor brandveiligheid zijn er veel meer eisen gekomen en ook het krijgen en behouden van een vergunning is een stuk lastiger.

Wat ik positief vind met dit werk is dat je kunt uitbreiden, waar ik nu ook momenteel mee bezig ben. Ik heb tot nu toe zes kinderdagverblijven en ben bezig met het starten van een zevende kinderdagverblijf.

Mijn kracht en drijfveer voor dit soort werk is dat ik goed om kan gaan met mensen en ook gek ben op kinderen! Ook was mij moeder zelf ook een kleuterjuf en zij heeft bij mij ook in het bedrijf gewerkt als kinderleidster. Met kinderen bezig zijn heb ik ook echt meegekregen van mijn moeder, het zit dus in de familie.

Mijn boodschap aan andere vrouwen is dat iedere vrouw achter haar idee moet staan! Doe wat jij graag wil, wat je in gedachten hebt. Niet naar anderen luisteren, maar jouw droom achter na gaan! En bij eventuele problemen, gewoon door blijven gaan, niemand moet je kunnen tegenhouden, zo moet je eigenlijk altijd denken!

Angela van Hetten

TENTOONSTELLING BINNEN GROEN, BUITEN GROEN

De tentoonstelling is te bezichtigen in:

Het Stadskantoor van Delfshaven van 28 oktober tot 30 november 2009

Arminius tijdens de Groene conferentie op 1 december van 12.30 tot 16.30 (www.milieucentrum.rotterdam.nl)

Hou de website www.binnengroenbuitengroen.nl in de gaten voor de locaties van de tentoonstelling en voor een impressie van de foto's.

Binnen groen, buiten groen is een samenwerking tussen Dona Daria, het Rotterdams Milieucentrum en fotografe Karin Oppelland en mogelijk gemaakt door bijdragen van de Gemeente Rotterdam, dienst Jeugd, Onderwijs en Samenleving, het VSB Fonds, en deelgemeenten Noord, Delfshaven en Kralingen-Crooswijk.

VOORAANKONDIGING CONFERENTIE 55+ MIGRANTENVROUWEN ACTIEF

Woensdag 16 december 2009, 9.00 uur tot 12.30 uur

Locatie: Engels, Stationsplein 45 te Rotterdam

Dona Daria presenteert de belangrijkste projectresultaten en een methodiekbeschrijving. Tevens vinden er twee workshops plaats.

Informatie via projectleider Celina do Patrocinio, c.patrocinio@donadaria.nl of 010 465 92 96

Dit project is mogelijk gemaakt door bijdragen van het Ministerie van Onderwijs, Cultuur & Wetenschap, directie Emancipatie, de deelgemeenten Noord, Feijenoord en Delfshaven en het Oranjefonds.

TIJD KUN JE MAKEN

Je zult het niet geloven maar ik ben maatschappelijk gegroeid omdat ik tijd kan maken. Iedereen kan het eigenlijk, mits je er de tijd voor neemt. Ik herinner me nog heel goed dagen waarop de tijd omvloog, maar ook dagen dat hij tergend langzaam voorbij kroop. Zo ervaren velen dat ten-

minste, maar die tijd doet helemaal niets. Het ligt gewoon aan jezelf hoe je tijd ervaart. Het is de manier waarop we met onze tijd omgaan die maakt dat we veel of weinig van hebben.

In al mijn levensfasen, en die zijn er al behoorlijk veel, ben ik geconfronteerd met de tijd. Je moeder die je al op jonge leeftijd roept om te komen eten want het is tijd voor je middagmaal, tijd voor je dutje, tijd om naar bed te gaan, kortom tijd is tijd. Tot op heden word ik telkens geconfronteerd met de tijd en gedwongen me aan de tijd te houden. Een leuke opmerking die nu vaak gebezigd wordt is: de Nederlanders hebben de klok en wij hebben de tijd.

4

Aan de hand van mijn levensverhaal laat ik zien dat ik tijd kan maken:

Ik heb een Hollandse vriendin; ze is van mijn generatie en heeft alle gekten van de jaren zestig en zeventig meegemaakt: drugs, seks en rock-'n-roll. Soms gaat ze nog steeds als hippie gekleed, wel staat ze met beide benen op de grond en heeft ze vrede met haar leventje. Onlangs stond ze in de rij in de supermarkt bij ons in de buurt met vóór haar een andere vrouw met een winkelwagen tjokvol boodschappen. Mijn Hollandse vriendin begon het warm te krijgen, ik merkte dat ze niet meer haar mond zou houden en jawel hoor, dwars door de supermarkt riep ze of er niet nog een kassa bij kon. Ik kon het al raden, ze had geen rekening gehouden met de tijd die ze kwijt zou zijn in de winkel. Dus vroeg ik 'wat is je probleem'? Meid, antwoordde ze, mijn kleinzoon heb ik even alleen thuis gelaten en straks gebeurt er iets.

Ik keek haar na toen ze wegholde met een kleine mand met boodschappen. Als ik in een rij sta probeer ik me te vermaken door een babbeltje met de ander voor of achter me en dat gaat heel gemakkelijk. Dat contact begint met een welgemeende glimlach. De tijd dat ik moet wachten, biedt mij de gelegenheid oog voor mijn directe omgeving te hebben, waar ik ook deel van uitmaak.

Mijn eerste baan in Nederland in de jaren zeventig was op een groot advocatenkantoor aan de Westzeedijk in Rotterdam. Het was begin april en nog heel erg koud naar Surinaamse maat-

staven. Mijn bureau hadden mijn collega's dicht bij de centrale verwarming geplaatst en iedere ochtend voor ik begon met het secretaressewerk pakten ze mijn handen vast en begonnen ze te blazen en te wrijven tot dat mijn handen warm voelden. Ik had altijd koude handen ongeacht de dikste handschoenen. Van dat ritueel genoot ik tot de zomer iedere ochtend weer en ik nam er rustig de tijd voor. Er was een heel aardige advocaat waar ik voor werkte, maar op de een of andere manier vond de top van de maatschap dat ik toch minder moest verdienen dan mijn Hollandse collega's. Dat kwam op een mooie zomerse dag aan het licht toen wij keuvelend op de grote sofa het hadden over opleidingen, diploma's en salaris. Ondanks dat ik de meeste diploma's had- veel tijd in studie gestopt in Suriname- verdiende ik minder dan mijn collega's. We waren allen verbaasd en verontwaardigd. Ik had het enorm leuk op dat kantoor, dichtbij huis, had ik geen oppas dan nam ik mijn dochtertje van zes maanden mee naar kantoor. Het hele kantoor was dan in rep en roer als ik met Omaira kwam aanzetten. Ze ging van hand tot hand en er werd niet meer echt gewerkt. Iedereen wilde met haar kroelen, knuffelen en met haar kroeshaar spelen, want een zwarte baby hadden ze nog nooit gezien laat staan op de arm gehad. In de lunchpauze keerde de rust weer, want dan bracht mijn chef mij naar huis. Wat mijn salaris betrof, hoefde ik helemaal niets te doen. Een paar collega's gingen een gesprek aan met de 'top' en eind van die maand kreeg ik met terugwerkende kracht mijn salaris aangezuiverd en gelijk getrokken.

In de jaren zeventig lag het werk voor het oprapen en ik wilde heel graag werken want daardoor kwam je in contact met de Hollandse mens en zijn cultuur. Ik kwam destijds niet veel landgenoten tegen waarmee ik vriendschap zou kunnen sluiten, dus door arbeid te verrichten wilde ik wortel schieten in de samenleving. Ik heb echt overal gewerkt, op een bank – de Slavenburgs bank, toen gevestigd aan de Coolsingel, bij een Scheepvaartkantoor met een werf in Brazilië, je kunt het zo gek niet bedenken of ik heb in die sector gewerkt. Die ervaring kan ik nu delen met anderen: jongeren, meiden, vrouwen die oceanen overgestoken hebben, vrouwen met een andere identiteit dan de mijne. Ik geniet van de diversiteit in Nederland. Mooie herinneringen heb ik nog aan de Scheepswerf Verolme te Rozenburg. Dat was ook bijzonder leuk werk. Alles deed ik voor Brazilië, de correspondentie met bedrijven die staal moesten leveren, telexen, het contact onderhouden met de familie hier met gedetacheerde werkers daar, op bezoek bij kapiteins met de hele afdeling, super allemaal. De tijd om op mijn werk te komen, dat was andere koek. Het leerde mij om mijn volle aandacht te richten op het hier en nu en ik probeerde de tijd uit te rekken. Dat lukte iedere dag weer. Hoe? Dat hoor je straks wel. Maar eerst mijn sollicitatiegesprek op de afdeling Personeelszaken bij Verolme. Het was niet eenvoudig om op de werf te komen, maar ik was vastberaden er te werken. Ver van huis en ook weer andere kanten van Rotterdam ontdekken. De haven! In mijn sollicitatiebrief had ik na de nodige diploma's en werkervaring opgesomd te hebben, ook

vermeld wat mijn hobby's waren namelijk naaien en babbelen. Nieuwsgierig geworden naar beide, nodigden ze me uit. Het gesprek verliep buitengewoon prettig en ik werd aangesteld als secretaresse van de afdeling Brazilië.

Nu over mijn volle aandacht op het hier en nu. Om daar te werken zat er niets anders op dan in de tijd te kruipen en hem uit te rekken. Mijn kinderen, dochter Omaira en inmiddels ook zoon Gerold moesten oppas hebben. Die kwam om 07.00 uur en dan stapte ik in de Verolmebus richting Vlaardingen. In de bus zat ik met alleen maar mannen. Een grote groep Joegoslaven, Spanjaarden, Surinamers en een handjevol Hollanders. In Vlaardingen stapten wij daar op de boot die ons naar Rozenburg bracht. In de bus had ik een vaste plaats naast een Joegoslaaf die in mijn buurt woonde. We werden vrienden voor het leven. Soms zie of hoor ik hem maanden niet maar de mooie herinneringen aan Verolme zijn gebleven.

Na een paar jaar nam ik afscheid van Verolme. Ik richtte mijn pijlen weer op andere instellingen: Raad voor de Kinderopvang in Rotterdam, daarna in Amsterdam, Provinciaal Steunpunt Volwassen Educatie Noord Holland, Pyloon in Zaandam, Profor in Amsterdam Zuid-Oost om enkele te noemen. Altijd werd ik positief ontvangen om een aantal redenen: ik wist wie ik was, wat ik wilde en wat ik te bieden had. Deze ingrediënten neem ik tot nu toe overal mee. Als je deze ingrediënten overal met je meeneemt kun je je niet gediscrimineerd voelen, ben je duidelijk naar anderen toe, is de weg die je bewandelt soms bezaaid met kiezelstenen maar je komt er wel.

In de loop der jaren heb ik me steeds verder maatschappelijk, sociaal-economisch ontwikkeld, heb ik een universitaire studie afgerond in de sociale wetenschappen en ben ik bestuurskundige/politicologe. Ik ben al twee termijnen van 4 jaar fractievoorzitter voor GroenLinks in de deelgemeente Noord. Het is een zware taak – naast al mijn andere werkzaamheden - die ik met enorm veel plezier doe. Uitnodigingen van instellingen, ik bereid en zit de vergaderingen voor, ben lid ben van het Presidium, een orgaan van alle fractievoorzitters. Ook het feit dat je er bent als vertegenwoordiger van de bevolking in Noord maakt het werk plezierig. Een aanrader.

Tussen alle politieke drukte door ben ik nauw betrokken bij vrouwenemancipatie. Het begon eigenlijk al in de jaren zeventig toen ik op het advocatenkantoor werkte en een collega mij meevroeg naar een vrouwenpraatgroep in Schiedam. Een keer in de week ging ik naar de praatgroep en babbelde er op los over allerhande onderwerpen met de witte vrouwen. Na een paar maanden ben ik maar zelf een praatgroep genaamd Jaba gestart met Surinaamse vrouwen, ook eens per week. Toen zei ik de vrouwen in Schiedam vaarwel. Het contact met een paar witte vrouwen is gebleven en we blikken soms terug op onze praatgroeptijd. De groep Jaba breidde zich uit en toen werd het Surinaams Vrouwen Kollektief geboren voor hoogopgeleide vrouwen. In september 2009 bestond het Kollektief 25 jaar. Het Kollektief heeft furor gemaakt in de jaren 70, 80 en begin jaren 90. Het werk van het Kollektief is nooit af en wordt door Dona Daria voortgezet. Ook andere groepen maken zich hard voor de emancipatie van de vrouw want er is nog een hoop te verbeteren aan de positie van vrouwen op de arbeidsmarkt, in het onderwijs, in het gezin, in relaties tot anderen, in de

gezondheidszorg kortom in de gehele samenleving. Het verbeteren van de positie van vrouwen kunnen wij alleen maar bereiken door verbanden te leggen, je te verbinden met anderen uit andere culturen, ook die de oceaan hebben overgevaren. Reik de ander de hand. Van de 170 nationaliteiten die Rotterdam rijk is ken ik beslist 100 mensen uit de verschillende windstreken. Het is gewoon een plezier om naar hun verhaal te luisteren, want ze hebben allemaal een verhaal dat vaak indruk op me maakt. Neem de tijd om de ervaringen met elkaar te delen, word je bewust van plaats en tijd en luister. Soms is een luisterend oor al genoeg. Ik heb geen tijd bestaat niet, want je kunt altijd tijd maken. Het ligt in jouw handen.

Wat is de boodschap aan vrouwen die iets willen bereiken in de maatschappij?

Enkele tips:

- de tijd gaat snel, gebruik 'm wel; tijd is een schaars goed geworden hier. In de 24 uur die een dag telt, moet er veel gebeuren dus gebruik de tijd goed
- neem tijd voor jezelf, hol niet achter alles aan
- pas een beetje timemanagement toe door de dingen die je te doen hebt handig in te delen en niet te veel te willen op één dag
- breng minder tijd door met denken over de wereld, het leven, over het verleden en de toekomst, waardoor kostbare uren ongemerkt aan je voorbij gaan
- vraag een ander even een moment van haar tijd om je iets uit te leggen
- neem de tijd om te leren, 't vraagt een beetje discipline maar ook lief zijn voor jezelf
- probeer je leven minder gestrest te maken, haast je niet meer, tenzij 't noodzakelijk is.
- besteed je volledige aandacht aan je dagelijkse dingen en je zult merken dat de tijd langzamer gaat;
- wees altijd jezelf en verbind je met de ander ongeacht cultuur, religie en geardeid
- stel bij alles wat je doet een begin en een eindtijd vast. Het werkt voor mij prima.

5

In de loop der jaren heb ik voor elkaar gekregen dat alles in mijn leven wat aandacht vraagt – werk, kinderen en kleinkinderen, vrienden en vriendinnen, familie - ook werkelijk ook aandacht krijgt. Ondanks mijn bezigheden als het voorzitterschap van een aantal organisaties, vrijwilligerswerk, emancipatiewerkzaamheden zowel nationaal als internationaal, vriendschappen telkens weer nieuw leven inblazen, bij tijd en wijle verliefd raken, heb ik geleerd mijn dag in tijdblokken in te delen, een blok voor mijn agendaplanning, vier keer per dag mijn mailtjes te verwerken, kokkerellen een uurtje, middagdutje een half uurtje (dat moet ook gebeuren) en dit alles doe ik om de chaos te beteugelen. Mijn dag begint vroeg en in de frisse ochtendenergie doe ik dingen die helderheid, scherpte en besluitkracht van me vragen. De middag is voor mijn dutje, kleine klusjes, boodschappen en de avonden zijn voor vergaderingen, de krant lezen, TV kijken, muziek luisteren, kortom dingen die minder mijn concentratie eisen. Zo leef ik met de tijd, zo maak ik tijd - dat kun jij ook!!!

Machteld Cairo

INMIDDELS...

Op 11 februari 1984 begint mijn verhaal. Een verhaal over een jong meisje dat al heel vroeg het gewicht van de wereld op haar schouders wilde dragen, dat nog steeds doet, maar zoekende is naar manieren om daar lichter mee om te gaan. Als baby van nog geen jaar oud vertrok ik op 17 december 1984 met mijn ouders en broer uit het dorp Meerzorg in Suriname, via Frans Guyana (Cayenne) naar Frankrijk, om ons te herenigen met de rest van de familie dat eerder naar Nederland is vertrokken om hun geluk te vinden. Ik denk dat op dat moment ook mijn zoektocht begonnen is. Wij kwamen in Rotterdam te wonen, een stad waar ik samen mee opgroeide. De stad met een sterk karakter, een eigen maar complexe persoonlijkheid, constant in beweging is en op zoek is naar vernieuwing.

Een sterk karakter heb ik te danken aan de lijn van sterke vrouwen in mijn familie. Mijn overgrootmoeder die de overtocht heeft gemaakt van Indonesië naar Suriname, als meisje van 16. Mijn oma, die op jonge leeftijd op de Peperpot plantages heeft gewerkt terwijl ze vijf kinderen moest opvoeden, waaronder mijn moeder. Mijn moeder, die op haar 21ste met haar gezin naar Nederland kwam om een betere toekomst te vinden. Alle drie vrouwen hebben hun eigen dromen gehad en die zijn ze achterna gegaan. Mijn overgrootmoeder, die ik overigens niet heb gekend, bewonder ik nog het meest. In tegenstelling tot mijn oma en moeder had zij (nog) geen gezin waar zij een betere toekomst voor zocht, maar handelde ze vanuit een kracht en overtuiging om haar eigen leven te veranderen.

Ik groeide op in Rotterdam, ik ging naar school en maakte vrienden. Op school werd ik altijd gezien als een verstandig kind, een flink kind en wijs voor mijn leeftijd. Wat als compliment kan worden ervaren, werd voor mij een last. Ik voelde me steeds meer verantwoordelijk voor dingen die buiten mij om staan. Ik wilde aan elke verwachtingspatroon voldoen en anders legde ik mezelf verwachtingen op die ik niet kon waarmaken. Hiermee ben ik het voortgezet onderwijs in gegaan. Op de Mavo was het voor mij één groot feest. De Rotterdamse Montessori Mavo was een kleine school waarbij het individu centraal stond. Het vergrootte de zelfstandigheid en verantwoordelijkheid van de leerling. Omdat ik daar al een voor-sprong op had werd het leren mij te makkelijk. Hierdoor deed ik het of heel goed of deed ik er helemaal niks mee. En nog werd ik bestempeld als verantwoordelijk, verstanding en wijs.

Na de Mavo heb ik van mijn bijbaan bij The Free Record Shop een fulltime baan gemaakt. Ik was wel van plan om door te studeren, maar nu nog niet. In the Free Record Shop leerde ik zoveel meer over mezelf. Ik ontwikkelde sterke interesses in muziek, kunst, leefstijlen. Ik leerde zoveel van mijn collega's, met name Willem Koolmees, die een harde doch rechtvaardige mentor voor me was. Zijn persoonlijkheid kon mij confronteren met hoe ik in het leven sta. Dat sterkte en bevrijde mij enorm in mijn eigen maar complexe ik.

Ik was steeds meer opzoek naar vernieuwing en een invulling. Ik moest en wilde verder groeien. Ik heb verschillende pogingen gewaagd om te beginnen aan een nieuwe studie. Ik was eerst in de veronderstelling dat ik mijn ervaringen in the Free Record Shop kunnen bijdragen aan de studie Marketing en Communicatie aan het ROC Zadkine. Omdat ik constant in beweging ben was ik met alles bezig behalve school. Ik kon mezelf niet zo goed binnen deze opleiding en voelde weinig ruimte om vernieuwingen op te zoeken. Daar moest ik wat aan veranderen. Het werd steeds onrustiger en ik zocht mijn uitdagingen ergens anders. Ik begon me weer te verdiepen in de interesses die ik had in muziek en kunst en kwam meer in aanraking met die leefstijlen. Ik stopte in mijn laatste jaar met de opleiding omdat de constante beweging te sterk aandrong dat ik echt wat mee moest doen.

Dit ging niet makkelijk. Ik heb na deze beslissing een behoorlijke strijd met mezelf moeten voeren om het allemaal te laten kloppen. Ik was het even helemaal kwijt. Waar ik ook een uitlaatklep vond was in het theater. Samen met het Ro theater heb ik voor de aller eerste keer in een jongerenvoorstelling gespeeld. Het stuk heette SOUL. Met veertien andere jongeren hebben wij het diepste uit onze ziel gehaald en het leefspreuk: 'Ik ben wie ik ben en niet wie jij wilt dat ik ben' eigen gemaakt. Dit was een proces wat op het juiste moment in mijn leven is gekomen en heeft alles op dat moment een stuk lichter gemaakt. De afsluiting hiervan viel zwaar, maar heeft mij zo ontzettend gesterkt in mijn persoonlijkheid en heeft die onrust van constant bewegen een positieve draai gegeven. Er gingen deuren voor me open waarvan ik niet wist dat ik daar ooit doorheen zou kunnen. Eerst was het de deur naar Centrum Beeldende Kunst/ Artotheek waar ik als baliemedewerker tussen de meest interessante mensen mocht werken en waar ik zoveel heb meegekregen van mijn collega's. De vrije geest en open denken van kunstenaars werd zo inspirerend dat ik me steeds meer voelde groeien als persoon. Ik kon voor het eerst dat constante bewegen bijhouden en voelde me niet gehaast. Het was haast eng om het zo intens te ervaren en heb mezelf wijs moeten maken dat zolang het goed voelt ik het moet blijven doen.

Ik werd 21 jaar en daarmee kon ik de toelatingstest doen voor de opleiding Cultureel Maatschappelijke Vorming. Ik kreeg

alle steun van mijn collega's. En ergens scheen het zonnetje alleen voor mij, want ik kreeg een aanbod waar ik als tiener van droomde. Ik wilde altijd journalist worden, vandaar ook de studie communicatie, en werd een freelance baan aangeboden op de redactie van DIMI Magazine, tijdschrift voor kunst, cultuur en lifestyle. De deuren die daarmee open gingen kon ik me ook niet voorstellen. Het zat allemaal mee, ik genoot er in volle teugen van en voelde me onoverwinnelijk.

In het schooljaar 2006-2007 kon ik beginnen aan de opleiding CMV en voelde me zo goed op mijn plaats. Ik voel me completer als persoon en erken het gevoel van onrust en zet dat nu

om in het bewegen en vooruitstreven. Ik heb binnen deze opleiding gevonden hoe ik mijn dromen waar kan maken en hoe ik mijn toekomst zelf in handen heb. Tijdens mijn stage bij Delphi Opbouwwerk heb de praktijk ervaren waar ik leermomenten heb gekend die mij als vrouw verder zullen vormen. Inmiddels zit ik in mijn laatste jaar en studeer ik zomer 2010 af. Ik voel me ontzettend verbonden met het karakter van Rotterdam. Maar maak het mijn eigen door alle invloeden mee te nemen in mijn zoektocht. Ik ben Surinaams – Javaans, ik ben vrouw, ik ben Rotterdammer.

Ik ben Janine Fellinie Trimoredjo

'ZORG GOED VOOR JEZELF, WANT JIJ BENT HET ALLERBELANGRIJKSTE!'

Mijn naam is Sharida Noormohamed en ik ben 40 jaar jong. Geboren in Suriname, getogen in Den Haag en al 20 jaar woonachtig in Rotterdam. Ik ben afgestudeerd als Dramatherapeute en Communicatietrainster.

Tijdens mijn studie heb ik mij lang afgevraagd of ik een Surinaamse, een Hindostaanse, een Nederlandse of een moslim

ben. Het is moeilijk een weg te vinden tussen al je identiteiten en te zorgen dat ze niet met elkaar in conflict komen. Het is zoeken naar wie je bent en wie je wil zijn. In je jeugd wordt er vooral door anderen bepaald wie je bent. Je bent iemand's dochter, iemand's kleinkind en iemand's nicht. Er komt vroeg of laat een punt in je leven waarop je zelf na gaat denken over wie je wilt zijn en vooral ook wie je niet wilt zijn. Ik keek om mij heen en zag geen rolmodellen, niemand in mijn familie op wie ik wilde lijken. Dan blijft er niets anders over, dan heel goed naar binnen te kijken en dan kom je je innerlijke normen en waarden tegen. Deze zijn heel belangrijk en het is heel belangrijk hier regelmatig naar terug te keren en bij stil te staan.

Na mijn studie heb ik een baan gekregen in het geven van projecten en trainingen in het (Haagse) onderwijs. Dat was vooral op het gebied van sociale vaardigheden, weerbaarheid, pesten, relationele vorming, etc. Van een collega kreeg ik de belangrijke tip om lid te worden van de vakbond (www.abvakabofnv.nl). Dat heb ik meteen gedaan en daar heb ik veel profijt van gehad. Assertiviteit en weerbaarheid waren thema's waar ik de kinderen en jongeren les in gaf, maar waar ik zelf ook wel wat te leren had. Tijdens onze studie leren we een vak, maar wat we niet op de opleiding meekrijgen, is het opkomen voor je zelf en je eigen rechten. Daarbij kan de vakbond je helpen, en bijvoorbeeld ook om te bepalen wat goede arbeidsvoorwaarden zijn of een passend salaris.

Assertiviteit en goed voor jezelf zorgen staat zowel bij alle vrouwen, maar ook in mijn cultuur niet erg hoog op de agenda. Toch is dat het belangrijkste dat ik de afgelopen jaren geleerd

heb! Ook op professioneel gebied is het beter om duidelijk je grenzen aan te geven en reële afspraken te maken, dan beloften te doen die je niet na kunt komen. Als vrouw neigen we ernaar om iedereen tevreden te stellen, zowel op werkgebied als privé. Helaas kan dit niet. Je kunt niet iedereen blij maken. Vandaar dat ik geleerd heb duidelijk te communiceren wat ik wel en niet haalbaar acht. Geef je grenzen aan! Wees eerlijk naar jezelf en anderen! Als vrouw is dit een balans zoeken tussen onze emoties en onze ratio. Hoe beter we worden in het structureren en plannen van ons werk, hoe beter we ook hierin worden. Niet iedereen waardeert duidelijkheid, maar wat mij betreft is het een betere eigenschap dan steeds 'achter de feiten aan te lopen' en verwachtingen scheppen die je niet kan waarmaken. Het belangrijkste van alles ben je zelf! Dus zorg goed voor jezelf! Zowel geestelijk als lichamelijk. Zoals Michelle Obama ook duidelijk maakt kunnen we niet alles tegelijk. We zouden het graag willen, maar er zit maar 24 uur in een dag en maar 7 dagen in een week. Dat betekent dat je keuzes moet maken. Bepaal wat je belangrijk vindt en ga hiervoor!

Naast mijn baan kreeg ik ook andere vragen om trainingen te geven. Daar ben ik mee aan de slag gegaan en heb mijn eigen bedrijf Boomerang Communicatietrainingen opgezet. Toen de gemeente Den Haag een project ('Aan de grenzen') opzette voor zelfmoordpreventie bij allochtone jongeren, heb ik me aangemeld om iets met dit thema te doen. Ik kwam de culturele strijd en hobbels die ik zelf had overwonnen, weer tegen bij de jongeren die ik begeleidde. Vanuit mijn eigen ervaring en jarenlange expertise als communicatietrainer kon ik hen handvatten bieden.

Inmiddels ben ik de afgelopen twaalf jaar werkzaam geweest in het onderwijs, welzijn en de geestelijke gezondheidszorg. Op dit moment werk ik op de Preventie-afdeling van Bouman GGZ (verslavingspsychiatrie). Hiernaast doe ik nog steeds leuke opdrachten via mijn eigen bedrijf Boomerang. Mijn visie achter mijn bedrijf is 'What you give, is what you get' of 'Wat je zaait, zul je oogsten'. Wat je uitstraalt naar anderen, zul je vaak terug krijgen. Dat is en blijft mijn drijfveer om te werken aan een mooiere wereld voor iedereen inclusief mezelf!

Sharida Noormohamed
www.boomerang-ct.nl

NOOIT IN DE WAAN VAN DE DAG LEVEN

Mijn naam is Liesbeth Simone Peroti, enige dochter uit een gezin van 5 kinderen en ben geboren in Paramaribo. Ik ben 40 jaar oud, gehuwd met Hugo Ment, en ben moeder van een éénjarige zoon Asawini. Ik ben de dochter van de Paranen Hermine Louise Francis Roemer en Eugene Eduard Peroti.

Tot zover heb ik studies gedaan in Europa, Amerika, Caribische gebied en Afrika op het gebied van muziekpedagogiek, muziektheater, artistiekmanagement en ethnomusicologie & compositie. Ik basketbal twee dagen in de week en vind het ook heel fijn om een potje te dammen.

Ik ben een Surinaamse van Afrikaanse afkomst. Mijn voorouders komen uit Afrika, maar ik ben in Suriname geboren, opgegroeid te Latour en Uitvlugt en ben werkzaam in Suriname en daarbuiten. Nu woon ik op Domburg (Suriname).

Ik ben muziekpedagoog van beroep, pianist en vocalist (uitvoerende musicus) artistic director en producent bij het bureau stichting Lisibeti Music Performing Arts (een bureau voor muziekproducties, -educatie, -publicatie & adviezen), docent op het Instituut voor de Opleiding van Leraren afdeling Muziek, en beleidsmedewerker bij het Ministerie van Onderwijs en Volksontwikkeling, directoraat Cultuur.

Ik ben in een leuk gezin geboren, heb lieve familieleden om me heen, heb kunnen studeren, heb mijn eigen idealen en heb ook een leuke baan. Hier ben ik allemaal erg dankbaar voor.

Ik heb mijn studie aan het Rotterdams conservatorium gedaan, een ander deel in Amerika, Jamaica en Ghana. Ik heb een heel leuke tijd gehad in Nederland. Kort samengevat, heb ik veel avonturen meegemaakt, ook liefdesrelaties,

ontdekt dat studies uit het West-Europa, maar een klein deel vormen van je ontwikkeling en dat je de rest zelf moet zoeken in andere continenten en filosofieën zoals het Afrikaans- en Oosterse, voor een 'echte' holistische ontwikkeling.

Ik heb alle ervaringen in mijn leven als positief ervaren. Voorbeelden hiervan zijn: ontmoetingen met mensen, familierelaties, het oplossen van lastige situaties, je verrijken, armoede in Nederland, mentaliteit van mensen, etc.

Wat ik graag aan vrouwen wil meegeven, die dit artikel lezen is dat het misschien wel goed is om te weten dat je voor succes kunt kiezen en gelukkig kunt zijn. Nooit in de waan leven, dat het leven 'rozengeur en maneschijn is', maar je moet alles zelf bepalen wat je wilt doen, of je iets überhaupt wel wilt doen- en hoe, wanneer, waarom je het wilt doen. Dus zelf altijd de consequenties dragen en dit niet naar een ander toeschuiven.

Op mijn werk zijn we zijn nu bezig met een mooie muziektheaterproductie en de tekst is geschreven door de bekende Caribische poet Edward Braitwaite, vertaalt in het Sranan door France D'Oliviera, het gaat volgende maand in première. Een citaat uit een strove 'hell with Africa, but hell with Europe too'. Belangrijk is te beseffen, hoewel we dat altijd weten, Suriname is geen Nederland, en Nederland is geen Suriname. De kunst van het leven is om respect te hebben voor andermans denken, handelen, niveau van ontwikkeling op elke plek waar er mensen wonen, overal op deze aardbol, want elke plek en een groep mensen hebben hun 'ding'. Ik denk dan: 'So take it, or leave it, and don't complain'.

Liesbeth Simone Peroti

Dona Daria, Centrum voor Vrouwen en Emancipatie in Rotterdam organiseert in samenwerking met Stichting SPIRIT op woensdag 25 november van 17.00 tot 20.30 het

Netwerkcafé 'Surinaams vrouwen in beeld' De kracht van Surinaamse vrouwen

Surinaamse vrouwen zijn op tal van manieren actief in de samenleving en hebben gezamenlijk een enorme kracht. In dit netwerkcafé kunnen vrouwen elkaar ontmoeten, ervaringen uitwisselen over het Surinaams én vrouw zijn in Nederland en leren van de ervaringen van vrouwen met verschillende levenslopen en achtergronden.

Programma

- 17.00 – 17.30 uur: Inloop met diner
- 17.30 – 17.35 uur: Welkom door dagvoorzitter Lorette Anders (penningmeester Dona Daria, beleidsadviseur Vakcentrale)
- 17.35 – 18.15 uur: - Sharida Noormohammed (GGZ Bouman, Boomerang, VIPS Network)
- Machteld Cairo (fractievoorzitter Groenlinks deelgemeente Noord)
- Janine Trimoredjo (studente CMV, DIMI Magazine tijdschrift voor kunst, cultuur en lifestyle)
- 18.15 – 18.30 uur: Vragen
- 18.30 – 18.45 uur: Pauze
- 18.45 – 19.45 uur: Paneldiscussie met aantal belangrijke Surinaamse vertegenwoordigers over een actueel onderwerp
- 19.45 – 20.00 uur: Wat heeft de avond opgeleverd?
- 20.00 – 20.30 uur: Afsluiting en borrel

Deze bijeenkomst is bedoeld voor alle Surinaamse vrouwen en iedereen die affiniteit met de doelgroep heeft.

Aanmelden

Graag (i.v.m. catering) voor 18 november a.s. aanmelden via s.boedhoe@donadaria.nl

Deelname is gratis

Locatie

Dona Daria, Centrum voor vrouwen en emancipatie
Gerard Scholtenstraat 129
3035 SJ Rotterdam
www.donadaria.nl

Contact

Dona Daria: Sila Boedhoe of Maria Sanchez, 010-465 92 96, s.boedhoe@donadaria.nl
Stichting Spirit: Maïke Drooduïn, 010- 414 42 90, mdrooduin@spirit-rotterdam.nl

HOU JE VAN SCHRIJVEN? DINGEN ONDERZOEKEN? ERVARINGEN EN IDEEËN UITWISSELEN?

Wil je een actieve bijdrage leveren aan de uitwerking van de onderwerpen van de nieuwsbrieven van Dona Daria? Meld je dan nu aan als vrijwilliger in de redactie van de nieuwsbrief! De nieuwsbrief verschijnt vier keer per jaar. De redactie komt voor elke nieuwsbrief een aantal keer bij elkaar.

We bieden je een leuke ervaring in een gezellig team. Voor informatie of aanmelding neem contact op met Aisha de Jong op 010 465 92 96 of a.dejong@donadaria.nl

WAT KAN DONA DARIA VOOR JOU BETEKENEN?

Cursusaanbod

Mijn kwaliteit, mijn kracht
Levensplanning
Seksualiteit, omgaan met je lichaam
Mijn werk is in evenwicht met mijn zorgtaken
Omgaan met pubers
Omgaan met spanningen
Energiebesparing
Interculturele communicatie
Vrijwilligerswerk
Sociale Vaardigheden

Themabijeenkomsten

Bespreken van taboes (huiselijk geweld, (para)suïcidaal gedrag, sociale controle, incest, homoseksualiteit)
Doorbreken van rolpatronen (genderspecifieke opvoeding)
Loveboys

Discussiebijeenkomsten

Projecten

Heb je vragen, ideeën of suggesties om ons aanbod nog beter op wat jij nodig hebt aan te passen, laat het ons weten via info@donadaria.nl of telefonisch op 010 465 92 96.

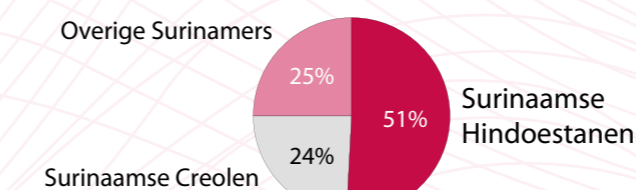

Mijn naam is Anita Nanhoe. Ik werk als onderzoeker bij de GGD Rotterdam-Rijnmond. Het voornaamste terrein waarop ik als onderzoeker actief ben is huiselijk geweld. Huiselijk geweld is geweld dat door iemand uit de huiselijke- of familiekring van het slachtoffer is gepleegd. Geweld is de aantasting van de persoonlijke integriteit. Hierbij wordt onderscheid gemaakt tussen geestelijk en lichamelijk geweld. De huiselijke kring bestaat uit (ex-)partners, gezinsleden, familieleden of huisvrienden. Huisvrienden zijn personen die een vriendschappelijke band onderhouden met het slachtoffer en personen uit de onmiddellijke omgeving die het slachtoffer in de huiselijke sfeer ontmoet (De Vaak, Van Vree e.a., 2009).

Sinds medio 2007 registreert het Advies- en Steunpunt Huiselijk Geweld (ASHG) van de GGD Rotterdam-Rijnmond bij zoveel mogelijk meldingen de etniciteit van plegers en slachtoffers. Dit om te bezien of er sprake is van oververtegenwoordiging van groepen waar bijvoorbeeld een speciale aanpak op nodig kan zijn. In 2008 hebben we voor het eerst een weergave van de etniciteit van plegers en slachtoffers van huiselijk geweld naar etniciteit. Uit de cijfers blijkt helaas dat Surinaamse vrouwen op het terrein van huiselijk geweld zijn oververtegenwoordigd. Waar Rotterdam een bevolking heeft waarvan 9% een Surinaamse herkomst heeft, wijst het registratiesysteem van het ASHG uit dat minimaal 13,3% van de meldingen huiselijk geweld Surinamers betreft.

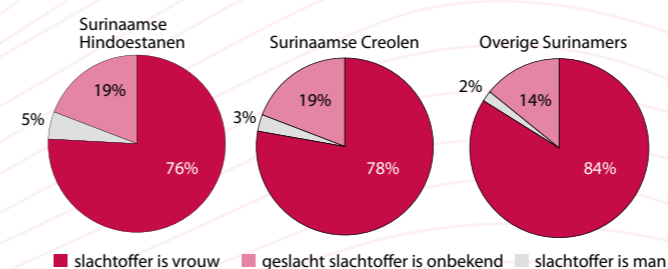
Onder Surinamers behoren verschillende etnische groepen. In de registratie van het ASHG maken we onderscheid tussen drie groepen: Surinaamse Creolen, Surinaamse Hindoestanen en overige Surinamers. Helaas wordt dit onderscheid niet gemaakt in de bevolkingsregistratie zodat een betrouwbare vergelijking met de bevolkingssamenstelling in Rotterdam niet mogelijk is. Onderstaande grafiek is een weergave van een nadere onderverdeling van de meldingen huiselijk geweld van de Surinamers.

Grafiek 1: Meldingen huiselijk geweld bij het ASHG van de grootste groepen Surinamers

De meeste meldingen huiselijk geweld van de Surinamers blijken afkomstig te zijn van Hindoestanen. Wat de verdeling per geslacht betreft zien we dat zowel onder Hindoestanen als onder Creolen 19% van de slachtoffers man is. Ter vergelijking: dit percentage is onder autochtonen 17,5%.

Grafiek 2: Meldingen huiselijk geweld bij het ASHG van Surinamers maar etniciteit en geslacht

Uit de meldingen bij het ASHG kunnen we concluderen dat er relatief vaker sprake is van melding van huiselijk geweld onder Surinamers, waaronder de Hindostaanse groep oververtegenwoordigd wordt. Maar ook kunnen we concluderen dat Surinaamse mannen relatief iets vaker slachtoffer zijn van huiselijk geweld dan autochtone mannen.

De bevindingen uit de registratie van het ASHG deel ik graag met u. Ik zie namelijk een uitdaging voor ons allemaal om ervoor zorg te dragen dat huiselijk geweld ook onder Surinamers voorkomen en/of aangepakt wordt. Mijn ervaring met Surinaams-Creoolse Nederlanders is dat zij zich open stellen voor het onderwerp huiselijk geweld. Velen, zowel mannen als vrouwen, zijn bereid hun steentje bij te dragen aan het voorkomen en bestrijden van huiselijk geweld. Mede gemotiveerd door de relatief hoge suïcidepercentages onder Surinamers (zowel onder Hindoestanen als onder Creolen, zie: Garssen, Hoogenboezem & Kerkhof, 2007). De bijdragen variëren van discussiebijeenkomsten tot radioprogramma's en conferenties die worden bezocht door geïnteresseerden van alle (volwassen) leeftijden. De bijeenkomsten worden gekenmerkt door de vraag: wat kunnen we eraan doen?

Dit is helaas niet de ervaring die ik heb met Surinaams-Hindoestaanse Nederlanders. Ook onder Surinaams-Hindoestaanse Nederlanders worden bijeenkomsten georganiseerd rondom huiselijk geweld. Het taboe is echter dermate groot dat het zich voordoen van huiselijk geweld door mannen stellig wordt ontkend. Bovendien wordt niet op prijs gesteld dat 'de vuile was buiten wordt gehangen'. Niet door het slachtoffer en niet door de onderzoeker. Reacties en vragen van prominent aanwezige mannen richten zich dan ook in de eerste plaats op de onderzoeksmethode. Ontkenning kent bijzonder vele vormen. Of de onderzoeker wel 'goed heeft geteld', of er geen bevolkingsgroepen zijn verwisseld, of het niet een opeenstapeling van meldingen is van enkele gezinnen die wekelijks of dagelijks gemeld worden. Wanneer ze niet onder de cijfers uitkomen, gaat de discussie over de achtergrond: 'misschien hebben de mannen wel een goede reden'.

En de Hindostaanse vrouwen ... die zitten zo onopvallend en geruisloos mogelijk achterin de zaal. Mijn ervaring met vrouwen is dat zij graag hun verhaal willen doen, maar dan één op één. Na een bijeenkomst, liever wanneer niemand het hoort. Zij durven slechts in uitzonderlijke gevallen, vaak ook maar in hele besloten vrouwengroepen, ervoor uit te komen dat zij als slachtoffer te maken hebben met huiselijk geweld. De hulpvraag gaat nagenoeg altijd gepaard met een enorme angst dat de situatie escaleert. Voor organisaties zie ik de uitdaging dat zij zich OOK en meer richten tot de Surinaams-Hindoestaanse vrouwen in Nederland. Daar schuilt, zo doen de meldingen bij het ASHG vermoeden, een hoop verdriet achter de voordeuren. Mijn boodschap aan Surinaamse vrouwen is: Durf te leven!!! Wanneer het leven te zwaar is, schroom je dan niet om om hulp te vragen. En je zult zien dat je niet alleen staat!

INTERVIEW

Wie bent u? Stelt u zichzelf voor

Ik ben Sandra Bhaggoo, 40 jaar woonachtig in Rotterdam. Mijn hobby's zijn: mijn neefjes Can (6) en Renan (4), koken voor vrienden en familie, uiteten gaan en heerlijk loungen. Verder ben ik gek op Turkije en hoop daar in de toekomst te gaan wonen.

Waar komt u vandaan?

Ik ben Surinaams- Hindoestaanse en geboren in Nederland. Dus ja, wat ben je dan echt?

Wat doet u in het dagelijkse leven, wat voor werk doet u?

Ik ben sinds een jaar projectleider bij Legato, een commerciële organisatie. Legato ontwikkelt en voert projecten uit op de terreinen arbeidsmarkt, welzijn, mentoring en coaching. Een hele drukke baan met veel uitdagingen, waar ik vooral verantwoordelijk ben voor projecten richting de arbeidsmarkt. Ik hou van mijn werk en heb een stel leuke collega's om mij heen.

Hoe bent u zover gekomen? Waarmee bent u begonnen?

Ik ben begonnen bij Arbeidsvoorziening als consulente om moeilijke doelgroepen te begeleiden. Ik wist dat dit mijn eerste werkgever moest worden en in het 4e jaar van mijn studie P&A heb ik daar ook mijn afstudeeropdracht gedaan.

Hoe was de weg er heen, bent u hier problemen bij tegengekomen? Zo ja, welke problemen? Kunt u hier een voorbeeld van geven?

De weg erheen was relatief gemakkelijk. Ondanks de moeilijke tijd, toen was er ook sprake van recessie en discriminatie van allochtonen op de arbeidsmarkt, had ik ook geluk. Maar vooral belangrijk was, dat ik wist wat ik wilde waardoor ik een aantal mensen ben tegengekomen die de weg voor mij hebben geopend. Daarna ben ik bij Capability BV gaan werken als loopbaanadviseur en merkte dat het moeilijk was om binnen een witte organisatie als vrouw verder te groeien. Ik ben heb in januari 2008 besloten om te gaan solliciteren en rond juli was ik aangenomen bij Legato. Bij "toeval" kwam ik terug bij mijn stage werkgever en kreeg hier wel de mogelijkheden die bij mij pasten.

Problemen zijn er overal en altijd. De vraag is eerder hoe

je er mee omgaat. Denk niet, dat anderen zich gaan verbeteren, aanpassen of schikken, maar bepaal je eigen koers. Dit betekent keuzes maken die soms leuk zijn, maar soms ook niet. Ook heeft dit invloed op je directe omgeving. Vasthoudendheid en doorzettingsvermogen zijn daarbij belangrijke eigenschappen om je doelen te kunnen bereiken. Daarnaast is het van belang om wat je doet, daar plezier in te hebben en het met zorg, stijl en liefde te doen. In mijn omgeving let ik altijd op mensen met een positieve inslag, daar leer ik elke keer weer van. Ook de band met mijn ouders zijn in deze erg belangrijk. Zij hebben mij geleerd om nuchter zijn, blijven en denken. "Het is niet altijd goud wat er blinkt, dus kijk goed naar wat je hebt." Daarnaast hebben zij mijn zelfstandigheid altijd gestimuleerd en ook het afmaken van een opleiding. Een ander mooi aspect is, dat ik de ruimte heb gekregen om mijn hart te volgen. "Doe wat jij als goed ervaart, maar hou altijd je naam in ere." Ik heb daardoor ook een jaar als stewardess gewerkt en heb eigenlijk altijd gedaan wat ik leuk vond. Op mijn 40e jaar ben ik oprecht blij met mijn leven.

Wat is uw boodschap aan vrouwen die wat willen bereiken in deze maatschappij en/of in hun leven?

Aan een ieder kan ik meegeven, dat wat je doet moet je met plezier doen. Klagen heeft geen zin, maak keuzes en ga ervoor! Ga er niet vanuit dat alles gemakkelijk of vanzelfsprekend is. De meest succesvolle mensen hebben ook diepe dalen gekend maar hebben met positieve gedachten en daden veel weten te bereiken.

Waar liggen uitdagingen en kansen voor (alle) Surinaamse vrouwen?

Maar het is voor een ieder zoals ik zei belangrijk om doelgericht te werk te gaan, dat je serieus genomen wordt (vooral als vrouw) en de discipline hebt om te doen wat je moet doen.

Wat bindt de Surinaamse vrouwen?

Ik denk dat de Zuid Amerikaanse mentaliteit de vrouwen bindt. De toegevoegde waarde zit in de mix van diverse culturen met haar normen en waarden. Het is belangrijker dat we dat zien als mens en verschillen kunnen waarderen en toepassen in plaats van negatief te bestempelen zoals weleens gebeurd.

12

DONADARIA
Centrum voor Vrouwen en Emancipatie

Gerard Scholtenstraat 129

3035 SJ Rotterdam

telefoon 010 - 465 92 96

fax 010 - 465 87 37

www.donadaria.nl

info@donadaria.nl

Uitgave van:

Dona Daria, Centrum voor Vrouwen en Emancipatie

November, 2009

Management:

Ariana Ortet Vigelandzoon

Redactie:

Sila Boedhoe

Aisha de Jong

Hayat Mouna

Naima Mouna

María Sanchez

Met bijdrage van:

Lorette Anders

Sandra Bhaggoo

Machteld Cairo

Angela van Hetten

Anita Nanhoe

Sharida Noormohamed

Liesbeth Peroti

Janine Trimoredjo